

De komende Wintermode

DOOR W. LEVITICUS

Francis de Miomandre noemde onlangs in een zijner roemruchte causerieën voor de Parijsche Society de auto een der onmisbare bijkomstigheden van het modieuze toilet. Aan deze uiting werd ik dezer dagen herinnerd door het feit, dat de firma Gerzon op haar najaars-show eenige modellen completeerde door.... een hond. Natuurlijk stimuleerde deze geste de stemming: kleine knuffelkreetjes klinken op, wanneer het geestige snuitje van een scotch terrier opduikt tegen den fond van een sportieve grijs-zwart-en-roode trois-pièces; bewonderend begroet wordt de hautaine barsoi, die te zamen met een reiscostuum van goud-beige tweed een illusie geeft van mondaine verfijning; een precieuzer Perzische hazewind, geassorterd aan een prachtige Molineux-creatie — of veeleer omgekeerd — brengt allen in extase.

Zoo werd ons ditmaal de mode geserveerd: levendig en levend in velerlei opzicht. En wij ervaren, hoe de verschillende mode-dictatoren ons met revolutionnair gezag voor het voldongen feit van een alleszins nieuwe mode stellen. Na het wat capricieuze aspect van de overgangsmode 1929, zien we nu de meer statige en stijlvolle silhouet van 1930. De nu definitief op normale hoogte gemarkeerde taillelijn, de gemouleerde heupen en de lange rok geven de figuur zoo totaal nieuwe proporties, dat het schijnt, of daardoor een geheel nieuw vrouwentype is ontstaan. Deze weloverwogen élégance lijkt op heel andere levensomstandigheden gebaseerd dan de sportieve mode van de laatste seizoenen, maar de vindingrijke Parijsche couturiers bewijzen zeer overtuigend, dat ook de langen tijd wat gevreesde lange rok met enkele concessies en modulaties volkomen kan harmonieëren met het rythmus van onzen modernen tijd.

Voor 's morgens wordt overigens nog de vrij korte rok getolereerd, maar de stoffen: tweeds en andere wol-mélanges, zijn veel luxueuzer dan tevoren; nagenoeg alle mantels hebben groote kragen en manchetten, — welke laatste veelal tot over den elleboog, soms tot aan den schouder reiken — van langharig bont, als vos, skunks of blauwvos-opossum, een nieuwe variatie, welke dit jaar zeer veel wordt toegepast.

Ook 's morgens is dus, zooals Jean Patou dit uitdrukte, de goedgekleede vrouw geen

touwtje-springster meer, maar een „grande dame”.

De namiddagkleeding is veel somptueuzer. Er wordt veel zwart gedragen en de altijd gedistingeerde zwart-wit combinaties zijn weer zeer en vogue. Verder eenige nieuwe kleurnuances van Patou: een prachtig diep groen, dat deze mode-souverein heel autoritair „le vert Patou” noemde, en twee violette tinten: „dahlia clair” en „dahlia foncé”. Deze beide laatste kleuren worden voornamelijk bij bontmantels gedragen; opmerkelijk is, hoevele bontsoorten dit seizoen bruin worden geleverd, vanaf petit-gris doré en goudgetint hermelijn of baby-broadtail tot cacaokleurige seal of donkerbruine veulenvellen. De mantels hebben zonder uitzondering een rijke bont-